

Gent, 22 december 2011

X

(...)

Bij brief van 19 april 1993 met bijlagen (stukken 20, 21, 22, 23/1 tot en met 4) leidde de toenmalige gemachtigde ambtenaar de herstellvordering bij het parket in met betrekking tot "*het bouwen van tweede garage*". Zij strekte ertoe de plaats in de vorige "*juridische*" staat te herstellen, wat volgens de gemachtigde ambtenaar inhield het terugbrengen van de toestand tot "*deze voorzien op het goedgekeurd bouwplan van 1 augustus 1991*".

Bij brief van 22 maart 1994 met bijlagen (stukken 24/1, 2 en 3) leidde de toenmalige gemachtigde ambtenaar de herstellvordering bij het parket in met betrekking tot het "*overkoepelen van de gewestgracht door middel van fundering en open overdekte ruimte*". Zij strekte ertoe de plaats in de vorige staat te herstellen, wat volgens de gemachtigde ambtenaar inhield dat "*de achteraan aangebouwde open berging boven de gewestgracht dient afgebroken te worden*". Nadat een regularisatievergunning bij Ministerieel Besluit van 23 november 1995 voor de dubbele garage was geweigerd handhaafde de gemachtigde ambtenaar bij brief van 16 februari 1996 zijn dubbele herstellvordering. Hij vorderde de verbeurte van een dwangsom bij niet-naleving van het bevel tot herstel.

Het openbaar ministerie heeft het onderzoek met betrekking tot de herstellvordering, gevraagd in het arrest van 26 mei 2006, laten uitvoeren. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ging op 29 november 2006 ter plaatse en stelde vast dat de toestand op het terrein nagenoeg ongewijzigd is gebleven.

Tevens blijkt uit de brief van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 4 december 2006 dat hij zijn vorderingen tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, zoals nader omschreven in de hiervoor vermelde brieven, handhaaft. Verder is het zo dat met betrekking tot de garages uit de verduidelijking blijkt dat de herstellvordering betrekking heeft op de twee garages en het verbindingsstuk ertussen en dat enkel kan behouden blijven datgene wat voorzien was op het goedgekeurd bouwplan van 1 augustus 1991, meer bepaald een garage van 3 meter op 4 meter "*in prefab*". Deze herstellvordering, omschreven als een herstel van de plaats in de voorgaande "*juridische staat*", is in feite te aanzien als een vordering tot het uitvoeren van aanpassingswerken, erin bestaande de constructie omvattende twee garages en het verbindingsstuk ertussen terug te brengen tot de destijds vergunde garage van 3 meter op 4 meter waarvan ook de achterzijde in prefab materiaal dient uitgevoerd te worden in plaats van in metselwerk.

(...)

De overschrijding van de redelijke termijn betekent niet dat geen herstelmaatregel meer zou kunnen worden bevolen. De noodzaak om een goede ruimtelijke ordening te handhaven en waar nodig te herstellen, biedt wegens de aard zelf van de herstellvordering, die ertoe strekt de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken, geen ruimte tot mildering om redenen die enkel de persoonlijkheid van de dader of zijn rechtsopvolgers betreffen en onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de wet.

L.F. heeft overigens rechtsherstel genoten door het feit dat zij voor de misdrijven niet strafrechtelijk meer kon worden veroordeeld en doordat zij, zoals haar rechtsopvolgers na haar dood, jarenlang het voordeel van de door haarzelf gecreëerde onwettige toestand heeft genoten. De verstreken termijn brengt verder in casu ook niet mee dat de vordering daardoor kennelijk onredelijk zou zijn.

De herstellvordering werd aanvankelijk gemotiveerd met verwijzing naar de strijdigheid van het niet vergund gedeelte met de agrarische bestemming en de niet naleving van de voorwaarde gesteld in het advies van de "*dienst der Kusthavens*" namelijk de "*prefab*" uitvoering. In zijn brief van 5 december 2006 legt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de nadruk op het vereiste van een goede waterhuishouding en de afwateringsproblematiek. De vordering wordt bovendien gemotiveerd met de verwijzing naar het feit dat de wederrechtelijke constructie proportioneel veel te groot is ten opzichte van de oorspronkelijke kleine polderwoning. Op 1 augustus 1991 werd de bouw van een garage vergund van 3 m op 4 m conform de aanvraag. De gedaagden in gedinghervatting stellen dat de opgegeven lengte van 4 m een materiële vergissing betreft, vermits een dergelijke beperkte lengte manifest onvoldoende is voor een garage; L.F. verklaarde dit destijds ook. Het is inderdaad van algemene bekendheid dat een garage in de regel een lengte heeft van minstens 5 tot 6 meter. De garage 1 heeft een lengte van 5,90 m (stuk 4 verso), wat perfect valt binnen de gebruikelijke noodzakelijk geachte normen. Terecht stellen de gedaagden in gedinghervatting dat een beperking van de lengte van garage tot 4 m kennelijk onredelijk is; het herstel van de goede ruimtelijke ordening kan evenzeer bereikt worden zonder die beperking.

Voor het overige is tot de vordering van de herstelmaatregel beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet en legt aan de gedaagden geen onevenredige last op. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

In dit verband kan nog worden aangestipt dat de gevorderde uitvoering van de achtergevel in prefab (volgens de regularisatieaanvraag: houtskelet) in plaats van baksteen, te maken heeft met het precair karakter van de vergunning voor het gebruik van de gewestgrond. De vordering op dit punt is niet kennelijk onredelijk.

Art. 870 Bw. bepaalt dat de mede-erfgenamen onderling bijdragen in de betaling van de schuld en lasten van de nalatenschap, ieder naar evenredigheid van wat hij daaruit ontvangt. Dit staat er niet aan in de weg dat elke erfgenaam tot herstel veroordeeld wordt, gelet op het ondeelbaar karakter van de schuld; deze is immers materieel niet voor verdeling vatbaar (art. 1217 Bw.)

(...)